

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
Public Art and Early Media Archive

אוסף עדינה בר-און
מופעים בגלריה גיולי מ., 1975
הזמנות, גזרי עיתון

Adina Bar-On Collection
Performances at the Julie M. Gallery, 1975
Invitations, news clips

המכון לנוכחות ציבורית
המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית, חולון
למידע נוסף צרו קשר דרך archive@digitalartlab.org.il

The Institute for Public Presence
The Israeli Center for Digital Art, Holon
For further information please contact us at archive@digitalartlab.org.il

גלריה גלית

22/3/79 - מרץ

15 בדצמבר - 5 במרץ 1976

מירב מילמן
דניאל בוסק
משה גרשון
דני ווארון
מוטי מנצח
מיקוס
מיכל נאמן
רושטיין
אסתר אורלנד

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP

מכון לימודי דיגיטליות
מכון לימודי דיגיטליות
מכון לימודי דיגיטליות

גלריה גלית

Public Art and Early Media Archive

רחוב גליקסון 7 / תל אביב / טלפון: 295473

JULIE M. GALLERY / 7, Glikson Street Tel Aviv

חתימת גלית

58

מרים וילן

מיקוס פקסמס 36

פילם-מקור

יום א', ה'20 בחודש. שעה חמש אחרי הצהריים. חם.
משה גרשניג מתיישב ליד שולחן. עם כוס גידול ופחית בירה
סובורג. הרמקול בקצה הגבית ביותר של הצלמה. הוא קורא
קטע ובו מסופרת אפיוחה על הפרת הכבושה חויית מחמר
לאים. בלי סנטימנטים. רק מראה עצמים. רק אתה. השמיע
יכול להתרשם. הוא מדווח. הסיפור מתחלף לאורך רחוב אחד
ריון יש העש אנטיאקולוגי השכנים מוחים.

יום א', שעה שש. ג'רלד מ'אקס. שכבר ירה. ברמת
הגליל על צילומים של ירושלים. יורה כאן (לא על באמת)
על הקיר. בשורה של אלומות.

יום א', שעה שבע. גבי כלומר עושה על עצמו סרבול.
הסדה ועושה את עצמו בחוש חשבל. רצוני גורות דולקות
אתר. יורדים למטה. האמן נכנס למכוניתו. שהיא מארת
בשופרת פלורסצנס דולקות. המכונית מאירה באור שבעת
המים. הוא שולף מיש ובראש חלבת האם וזה ה.כ.ת
הפלאי ו טכנולוגיה וספס.

יום ב', ה'21 לחודש. שעה חמש. הם. אסתר שור מצבה
מיכנה: מיסגרת ברזל עם חודים המסתובבים על צירים. מיש
חק בצירים. הצבה שירשים למטה.

יום ב', שעה שש. גבי שרון מלמד את הנוכחים איך מר
כיבים בקבוק מולוטוב מאלף.

יום ב', שעה שבע. דונון מבצע תנועות של פיסול. שעה
שירים מרח מדרך אידי בשכסטים. ונוסחות מאתימאטיות בעב'
רית וגרמנית.

יום ג', ה'22 בחודש. שעה חמש: חם. סרס ודיאו.
על גבי מסך טלוויזיה. אסתר שורצמן תופרת. וזה מסתבר
חלקת קבר. האמנית שוכבת. מכסה את עצמה. היא קבורה.

יום ג', שעה שש: נורית טולנאי נכנסת לבישה בחלוק.
לתוך תא פלאסטיק אטום. הטלפון שבזיה מצלצל בלי הרף.
שעה שהטראנסיסור נענן. היא פותחת את החלוקה. מלשפת את
שדיה. היא מנסה לחייג ללא הרף. הטלפון מוסיף ומצלצל ללא
הרף. הטראנסיסור מוסיף לנגן. יש בדידות. אין קומוניקציה.

יום ג', שעה שבע. למטה. על הממרכה. מרידגס. סרס
מל גבי מנדר. איש מחליל לפרול את הסנס. שעה שברקע
נשמע הקליט. ובו הבינגראקה של הוד פו גורח. קולו של
בו נעוץ מדרבן את המפרול אתר חצי שעה של פירוק
עולים למעלה. התקליט מוסיף להסתובב. מוסיף מחוזי. מושב
עם גבו אל הקהל. חצירצורים. עם ידיו משוננות לצדדים. האמר
ורק מאחור. מסיל את צל האמן על הקרן מרביצים סנס
נורית חל על הריצה מאחור האמן. על גבו של האמן ועל
הקרן למניו. (והצילומי) תקליט ב.ג. נגמר. במקום זה —
עלה מוסיק סופ. שתי נערות נכנסות. מתפשטות בחנוצות
של סטריט מיו לצילול המוסקה.

יום ד', ה'23 לחודש. שעה חמש: חם. מסך טלוויזיה.
יום מרו משוחך בגרמנית עם אמן מרמי. באמצע — קסני
הדגמה. המתחסיים. לברא. לשמה עוד מנס ודיאו. יום מרו
מסיל ביסר. לצילול דקע של צשטיח מתוך מאפא.

יום ד', שעה שש: מיכה אולמן (על מסך הטלוויזיה)
משחק עם מטאסע על צרימת חל. הוא צר בה צורות שונות
משנה את פניה ואת צורתה הפלאסטית. הוא מגיע לצינוח חתב
מאד של אפשרויות.

יום ד', שעה שבע: הנושע גוישטיין. על מסך הטלוויזיה
— נכנס ויוצא ומשחק ומנון ארגוני קרול.

יום ד', שעה שמינה: סרס ודיאו (דוקומנט) האמנות
ברכה לדרום אפריקה — יוכבד ויינפלד. קוראת-קוסט
מ.ה.שולחן העריר. קורעם את גלימתה. שגרה בכתונת
לבנה. רגליה בניגונות מים. בוכה. מגחכים את שיער ראשה.
סותמים את פיה בפלאסטיק. תחיה-מסירים את הפלאסטיק
מושחים שפתיה בליפסטיק. שמים פאה נכרית על הראש. היגור
מה יין. שמחה. האשה יוצאת מידות.

יום ה', ה'24 בחודש. שעה חמש: חם. דיוצן נכסמן. על
מיטה מתקפלת. מוצעת סדונים צהובים. ישן בבגדיו.

יום ה', שעה שש: עדינה בראון-במפוע של תנועות
חולצה. תצאנת וגרביים כתולים. בצבע עמידה מחול. הכעות
פנים. שימחה. דמע. ישיבה. עמידה. בלי מוסיקה.

יום ה', שעה שבע: מחלקים ארטיקים. כולם אוכלים
ארטיקים. סרס שפער מוחל חושים. שתי ועבר בתל האולם
מישהו מעגן את באר על כינור ומסביר ברוסית לפה ניגון את
באך.

יום ו', ה'25 בחודש. שעה חמש: חם. דיוצן נכסמן. על
מיטה מתקפלת. מוצעת סדונים צהובים. ישן בבגדיו.

יום ו', שעה שש: עדינה בראון-במפוע של תנועות
חולצה. תצאנת וגרביים כתולים. בצבע עמידה מחול. הכעות
פנים. שימחה. דמע. ישיבה. עמידה. בלי מוסיקה.

יום ו', שעה שבע: מחלקים ארטיקים. כולם אוכלים
ארטיקים. סרס שפער מוחל חושים. שתי ועבר בתל האולם
מישהו מעגן את באר על כינור ומסביר ברוסית לפה ניגון את
באך.

מדיה מוקדמת

Public Art and

Public Art and

עדינה בראון — תנועה ומי
מיקה בחתמוולדות עם החלל
משמאל: נורית טולנאי —
צילצול טלפון בתא פלאסטיק

הכל תלוי בטיב המוצג

מצפה לציור, למסלול או לאמנות פלאסטית אחרת. בייחוד, מבקש המונח להחלפות באלמנטים שונים של אילנות-היוחסין של כל האמנות- גם יחד.

כמו הפיסול, האדריכלות, המחול והתיאטרון — מבקשים אמני-המיצג לקבוע תלות הדדית בינם — קרי: גופם, תנועתם, תיחם, מלים מדוברות — לבין תחילת הסקירה אותם. הם משתמשים במוסיקה, בצבע, באווירובים, במים ובוידיאו (במדיום הטלוויזיוני), כך, שהכל נתון, ירק הכוונה מקורית.

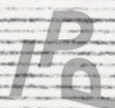
שמן תאמר, "המיצג", ובכן — גם זה לא. "המיצג", יאמר, המיצגאים- זה החדושות ספינטאיות. בלתי-מחויבנות-מראש, מבקשת לשחק את הקהל ושיאפת להגיע לידו אחדות-המעשה והכוונה (והתוויה) של כל המצויים באותה כפיפה, ולא היא. המיצג הוא- דבר-מחונן-שכל-מיצגאי-עשה עליו שיעורים מדקדקים בבית, ולפעמים אף, דאג, להעביר אותו באמצעות צילום פילם או וידאו, יתר-על-כן: המיצגאי אינו רוצה שתצטרף אליו- לטריטוריה שלו. הוא נכנס לפרדס לבדו (או יחד עם שותפיו לדבר-מיצג), שהוא בו ויצא ממנו, לו אין שורש ענין לגורח אחר- איתו. תביס בו ותכשל את העניין כפי שתערי

די שעה, שלוש שעות כל יום, במשך שבוע ימים, התחלפו האמנים, שכל אחד מהם העלה- מיצג. העין הישראלית, זו שאינה אמונה על כל "פיס" חדש הצג בקצה השפיץ של האוונגרד הבינ-לאומי באמנויות הזמן והמקום, עקבה אחרי כל דבר בניצוצות שהיה בהם מן הסקרנות, הספק, הקביטה והדחיה, הכל יחד.

המנויים על הוצרנאלים האמנותיים והפאסאז'רים הקבועים בעריצי-החדושות ה"עכשוויים" מכירים את החופשה, ההולכת ונוסעת — את שמא, בשלב זה, כבר הולכת וגורעת? — הקרויה בבגל-לאומית מדוברת, "פרפורמאנס", ד"ר גדעון עפרת, מרגזה לאמנות בירושלים, הביא את הבשורה לרחוב אחריו בתל-אביב, יחד עם הקבוצה המבצעת יחד- עם המונח העברי- למדריך, "מיצג".

מנו, "מיצג"? סמאנטית, זהו מונח המבקש לקבוע התייחסות והסתייגות כל-יחד אל כל מה שאותו יורד עד היום על כל האמנויות, לא, הצגה, לא, מופע — שהרי אחרת, זה היה תיאטרון או בידור, לא, תצוגה, לא, תערוכה — שהרי היתה

ארכיון אמנות ציבורית ומודיה מוקדמת

Public Art and Early Media Archive

בהתנגות פרליטיות והשיעור בסדנה הפתוחה במרחבן ישראל, ערכו תערוכה-מחזורי, עדינה בראון עורכת מיצג-יחיד של תנועה ומיסיקה, מיסי מרחיב נשא את צילב הפרטי בדרך המכאבים של ישר (וגם תשתגל בתוך עטיסה של בצל) וכהנה וכהנה.

אמנות? איש ושישית.

אבל, מחוץ-נא אל השמע שעבר — אל האלים החם המהביל של ביתן האמנים ברחוב אחריו בתל-אביב-מה-ראינו?

הדרך היחידה היא למסור את זה בסגנון האמנותי-הוא-ההיגיון — בצורה דוקומנטרית-יבשה.

המיצג, בדרך כלל, מסר תצורה-חברתית-פוליטית, אקולוגית, אישית, איכות, מסיכולוג, אסתטי (וא אסת-אסתטי) או סתם דחף של זמבן של האדם, בכך, הוא חוצר חוקי לאם-פולחן המשיגה המושג — קובצת בלעז — המונח את אמצעי-ההיגיון של החפצים ויומיומים, בטופוגרפיה ובאתרים מהנהג — הולך הלאה: אל מו-גופי של האמן.

למיצג, בארץ, יש היסטוריה לא-ארוכה, אבל אינטנסיבית, מלבד סמאנס, כגורמט-גושטייני, גדעון בנסמן-תמר-גשר ונתן — שחזר ורבה בירושלים, בצריפיה, כמורים אל חלמי-דום של, בצלאל, בשנה-שנתיים-האחרונות ערכו מיצגאי-קשלים שנה מנוגת של פעולות, לחור נחד: הם השתתפו

סימני שאלה

סימני לונאי של המערכה הוא יצירה
מוסרית. המתפתשת כצורך יסודי לא להי-
כנס לשחיקה רוחנית ולפנאיות והרצון
להתקיים ברמה רוחנית אחרת. שאינה
מתאימה לתקן מוכתב.

הרעיונות גדולים והעבודות קטנות.
קטנות בממדים. עניות בחומרים ואפשר
לומר גם דלות למקאה. יצירה מסוג זה
יש בה פחות אמונה בכוחה המהמם זה
סחף של האמונות ויותר סימני שאלה על
עצם טיבה. נחשטיק יכול להיות דוגמה
מצויינת לחקירה זו על טיבה של ה-
אמונות ויחסה למציאות. בעבודה שמצלמת
מסע השתנה של כלב במרום הגולן הוא
יוצא ממושגי שטח ריאליים אל מושגי
שטח ברישום. בפוליטיקה. ואל בעיות
אמנותיות טהורות של יחס בין מציאות
ודימוי וכו'. כשהוא מנסה ליצור בעזרת
אותו כלב עצמו יחס חדש ולמעשה לבדוק
את האפשרויות השונות. יצירה כזו. כמו
גם היצירות האחרות בתערוכה. דורשת
מהצופה שיעשיר אותן בעולמו האישי.
שיתעמק בה ושיבדוק את רבדיה כדי ש-
תתקיים. כיוון שהדגש הוסט מההיגד ה-
אסתטי להיגד הרעיוני. אין הצופה יכול
להנות "סתם" ממראה עיניו. אלא הוא
חייב להגיע לפישורו של מראה העיניים
(ואני אומרת "להגיע" כיוון שיש כאן תה-
ליך ארוך ומורכב של פיענוח. ורק בשעה
שהמפתח בידו של הצופה הוא יכול לשפוט
אם הפתרון הוויזואלי היה נכון ומתאים).
הטרגדיה של האמונות החדשה היא אותה
הזדקקות לצופה המפענח. כיוון שהיצירות
ברובן זמניות ומכוונות לצופה של היום.
אין היא יכולה להשתעשע בתקוות שבעוד
דורותיים יעמדו על ערכה ואז יבכו את
גאוני האתמול. אך הצופה הרגיל היום
עיף מן האמונות המודרנית. שאינה מע-
ניקה לו יופי וקסם. איננו מוכן להשקיע
את המאמץ הכרוך בפיענוח כדי לגלות
אותה. ובעצם מעדיף אמירות אינטלקטור
אליות בשפת האינטלקט. שהיא השפה ה-
מדוברת והכתובה.

פרק בפני עצמו הם מופעיה של עדינה
בראון. תלמידת "בצלאל" לשעבר. שעו-
סקת כיום. בהופעות קרובות משהו לתי-
אטרון וריקוד. אך שונות מכל מה שנראה
על במה. עדינה בראון מופיעה בגלדיה
ומציגה שורה של דימויים ומצבים. היוצ-
אים מתוך מצביי סוד פשוטים ומתגלגלים
לדימויים מופשטים שהיא יוצרת בגופה
בתנועתיה ובדרך שליטתה בחלל הגלדיה
הרך התפתחות המופע יוצרת יחסים מוז-
רים של קירבה וריחוק עם הקהל הצופה
עלידי יצירת הזדהות קצרות עם מצבים
מסויימים וקטיעתן בצורה פתאומית במעבר
למצב הפוך. הביצוע מצויין. והאפקט מידי
בעל עוצמה.

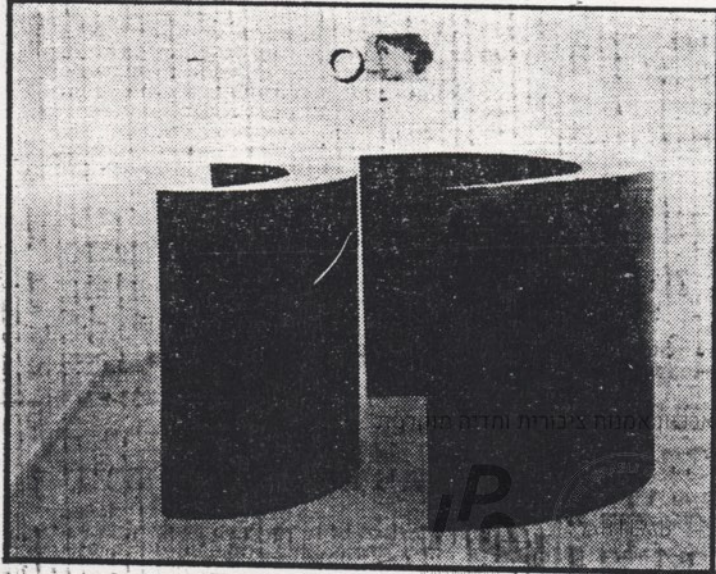
התערוכה על כל משתתפיה משקפת
בצורה טובה מגמת חדשות ומאוזנות ב-
אמונות החדשה. היא בבחינת "אסור להח-
מין" למתעניינים.

חדש באמנות החדשה

אמנים צעירים בגלריה ג'ולי מ. תל-אביב

בתערוכות

מאת שרה בריטברג

דגנית ברסט: העיגול ליד וירג'יניה

לאמנות הישראלית החדשה נמצאת עכ" שיו במצב הנעים של "זמנמה לאחר ה" פריצה הגדולה". ארבעה או חמישה אמנים היו הראשונים להבקיע את החומה. עד לפני שנתיים אפשר היה לכתוב עליהם אפוסיה בנוסח "הם היו ארבעה", ועתה הגיע מיספרם לעשרות ואפשר כבר לתת בהם סימנים ושמות לפי נטיותיהם השונות. בין הראשונים אפשר למנות, ללא הקפדה יתירה, את בני אפרת, יהושע גוישטיין, משה גרשוני ופנחס כהן-גן. הם שהחלו לשנות את הגדרת הציור המסורתי. לה" חק ממנו לעצב תחומיה העניינים חד" שם לאמנות, שמלווים כמובן באמצעים חדשים. כיום הם עומדים בראש מחנה הניקן וגול של אמנים צעירים יותר, שה" הימצאות בתחום הלא-ציור היא טבעית להם. עד שהם מותירים עליו כליל. אם גוישטיין, כהן-גן, אפרת, מיכה אול" מן גרשוני עוסקים עדיין ברישום בדרך זו או אחרת, ואפילו בעבודותיהם המוש" גיות הם מטפלים במניות שנבעות מרי" סום, גוישטיין — הגדרת שטח; גרשוני — התכונות הסמיות של הנייר, הרי הגל השני איננו חש צורך לשלם מס לאמנות העבר, ועיסוקיו אינם נוגעים במעט ב" חומרים הישנים והטובים".

התערוכה שלפנינו מציגה שלושה אמ" גים מאזן שאנו יכולים לקרוא להם "ה" מפלסים", או כל שם אחר שיעיד על דא" שניות מבלי שיהפוך אותם לזיקני הדור והכמיו (שהרי מדובר פה באמצעים פשוטות 30" שלהם, ולצידם תשעה מאמני הגל השני).

משה גרשוני, מיכה אולמן, יהושע גוישטיין, שלושתם מורים ב"בצלאל", מציי" גים מעבודותיהם. ואף כי התערוכה היא מהטובות ומהמגובשות בתערוכות מסוג זה בארץ, אפשר היה להרחיב את מעגל המר" רים כדי לשמן השפעות והתפתחויות. רפי לביא ופנחס כהן-גן, שהם, ככלות-הכל, הדמויות המרכזיות כשמדובר בהשפעה על אמנים צעירים בארץ, ועיקבותיהם ניכרים היטב בציירות בתערוכה, היו תורמים ל" תמונה שלימה יותר של המצב.

פירושים שונים

במה עוסקת האמנות החדשה, שויתרה על הכלים הישנים ואף על חלק רב מה" הכנים הישנים? לאחר מחשבה חוזרת נראה שקשה להחלי על כל משתתפי התע"

מיכל נאמן מאורחת בארץ את מקבת של שקספיר, כשהיא מטילה אל דך ממון המחזה אסוציאציות ישראליות יהודיות ו" הופכת את מקבת למקבים.

שרון קרן, איננו קרוב לקדמותו בצור" רת עבודתה המתנגשת עם המציאות הח" רתית בארץ, אך גם בו יש משהו מהבלטת העמדה האישית. בעזרת אוסף מיסמכים הוא מציג את נסיונו לשנות את שמה בתהליך המקובל במשרד הפנים. אוסף ה" מיסמכים חושף את גבולות החופש ש" מאפשר לו לחזק ואת המועקות המוסריות הפועלות עליו כישראלי. בקשתו לשנות את שמו לפטמה האלד נתקלת בסירוב מוחלט של משרד הפנים. בשלב אחר הוא מבקש לשנות את שמו לבניאדם. ה" יחסים שהוא כפתה עם הביורוקרטיה לסר" גיה, במסגרת נסיונותיו למימש את מה שנראה לו כחרוטה האנושית, מסתיימים ברמיזים לשיעורן אמיתי או כפוי.

דגנית ברסט: העיגול ליד וירג'יניה
Public Art and Early Media Archive
רוכה: משפט מאפיין אחד, אפילו זה ש" עמדתו להציע — הדגשת איכותו של האמן. כאיש בעל דפוסי חשיבה, שונים, אנטי-שיגרתיים וחופשיים — שהוא גיב" ברחבות ואוצר בתוכו פתח לפירושים שונים — מעוות לזווית של יוצרים אחדים (נדאי של מיסטיקונים מובהקים כמה אסתר שורצמן ומימי מורחין).

הגדרתם מבחינת לייבהיטוי נוחה ו" עניינים יותר — תצלומים, מיסמכים, חפצי יומיום, דברים שבשיגרה היוצרים את התשתית הרעיונית לנקה כולה: לא המ" צאנו דבר, הכל מציאותי, ואנו רק מנסים לארגן את המציאות הזו בדפוסים חדשים, להוסיף לה פיוטיות, ליהדגיש דרכה עמ" דות אישיות.

במיסגרת הטבעת החותם האישני על המציאות אפשר לכוונו את דגנית ברסט. שמוכרת לקהל את וירג'יניה ויוף בדרך אישית יותר מזו המקובלת על עשפות ספרים. היא עושה שימוש בתצלום, ה" עטיפה של אחד מספריה של וירג'יניה וולף, הכולל את הספרלטיבים השיגר" תיים, וממנו יוצאת לאגדרטה המוצגת ב" חלל הגלריה שתיכונה היא לספרה. עבר" דות אחרות שלה, מציגות תצלומים של קטעי-מציאות והיפוסים, כשברוב ההיגיון שבתצלום המהופך, אף כל איננו יכול ל" התקיים במציאות.

גלריה ג'וליה מ
רחוב גליקסון 7 / תל אביב / טלפון: 295473

JULIE M. GALLERY/7, Glikson Street Tel Aviv

עז 12/3 א 9 + מנצח
15 בנבואר - 5 במרץ 1976

ס"ג
ג' מייצטס

ימית #0015
3.1. מל סצ

ארכיון אמנות ציבורי ומוזיאון תל אביב

מנצח מנצח

בני ברק

מנצח מנצח

מנצח מנצח

מנצח מנצח
Public Art and Early Media Archive

מנצח
מנצח
מנצח
מנצח
מנצח

עזינג זמאן
מנצח מנצח
מנצח מנצח
מנצח מנצח
מנצח מנצח

עדינה בראון מול הקהל: מיפגש

שבו למרכז הורקונים, לבדוק מה קורות בגלריה שצמח שיקרו בהן דברים, ולהיגלגל לקוראים להסיק מסקנות.

אירוע מספר אחד הוא ללא ספק — הונדרטוסר.

במוזיאון תל-אביב עובדים שעות נוספות כדי לאפשר קליטה מסודרת של הצופים שגלריה האמנות דרך הונדרטוסר. צפוי ומעטב, ובמוזיאון אומרים שהצלחה כזאת עוד לא היתה. הביקורת יורקת ארס, ומיבצע הצליחות מתפשט כמגיפה. האמנים ביום לקהל, מכנים אותו פרימיטיבי, לא ראו, והקהל צוחק לאמנים המשושעים: זאת אמנות! זה צבע! לזה חייבנו כל השנים.

החנות החדשה, האופנתית והמשגשגת בתל-אביב היא החנות להונדרטוסר בכיכר מלכיש-ישראל. הם חיכו כל חייהם לדקור כסר, וכצאו אותה. אומרים האמנים, עוד לא תפשו את המערכת האחרת שאמנות עובדת עליה. קהים מדי.

ליליאן קלאפיש, מציגה תערוכת-ציור טובה בביתן הלנה רובינשטיין. אמנים מכינים כבוד הערכה, והקהל מגיע בתש-נורת הרגילה. מרחב-מחיה לאדם אחד כמו בערב הסעודית.

גלריה מבט מציגה מהגדול אלקטרוניקה שמצויד: גלריה גורדון מציגה תערוכת אוסף. השניה, ברציפות לאחר תערוכת השלום של דני קרוון, צורן לקחת אוויר.

גלריה יודפת נסגרה. בעל הגלריה הצ'ייר במרירות, שלחלל אביב לא בגיע ש-תחיה בבה גלריה לאמנות מודרנית, וזו לא חסיבה המדויקת לסגירת הגלריה, אבל השבוע זה נשמע נכון.

בית האמנים החדש, המשופץ והמשוכלל של הוועדה לעתונות על פתיחת שתי תערוכות חששות, מי שנענה להורעה קצא ילחיים סגורות, אין תערוכות, אין ביטול הוועדה, אין התנגדות, התערוכות תיפתח בעוד שבועיים.

גלריה גבעון מציגה את אורי ליפשיץ. התערוכה נראית מקרית, לא מסודרת. מה קרה לו?

ארבע אחי בורקורים, דוגמניות עירום. במרכז-אמנות חדש שנפתח ברחוב בוסני-סקן הוצגו הצלומים של אחי ואחיו, מרתון על חלקי האחרונה, ולאחר-כך — מרתון על חלקי הגופות של הבחורות העירומות סיר-נכס את העתונות במשך שבועות. נרשם מסתן וידוי: רובנס ורגנאר אהבו שמי-נחתי, ידומניות עירום עבריה, מי ידע חזין? אמנות כמסווה לעיסוק חופשי בעי-

על ההזמנה נכתב שעדינה בראון מציגה תיאטרון ויוואלי בגלריה גולי. מ. בעל-פה נמסר שהיא בגדרה. בצלאל, אנשים אספו בגלריה, ועדינה בראון הציגה כינונו בתוכנו. מצב עדין במיוחד, אפילו מעט פחד לאור תקדימים. מעין הליכה לקרב-מגע, כן שרק צד אחד יודע את הכללים. האם הנצל את יתרונה היהסי כמשחק מול קהל — דרך נסיונות ידועים בתיאטרון החדש — תלעגי עלינו. תכפה עלינו השתתפות בה? גה. תהפוך אותנו לדוביקורקס? ואולי להיפך — דרך נסיונות ידועים באמנות החדשה — תחשוף את עצמה באורח מביך ומתריס, תעשה אפוזיטור של סטיותה של תסביכה, תפרוץ איסורים, תגרום לנו לרחם עליה או לצחקק עליה, על פי נסיונותה הסבכות? כל השאלות האקדמיות (מה לי תלמידת "בצלאל" ולתיאטרון?) נדחקו ל-עיופות שניה לאור המיפגש החזיתי שחק-נית-קהל.

עדינה בראון לא בחרה אף באחת משתי האפשרויות, אך כן הדרך שבה התפתחה ה-הצגה חסרת הסלים, היה ברור שהיא מודעת היטב למיטען המכונה שסביב הקהל, ומנסה לת אותו. ההצגה היתה רצף של מצבים ודימויים מופשטים (כאן — ניכר) הרקע של האמנות הפלאסטית, אותם ביצעה עדינה בראון בגופה ובפניה כשהיא מתייחסת, אנשים שהקיפו אותה, לחלל הגלריה ודקוריות מנטומיה מופשטת, ללא עליקה.

מה את עושה עדינה, איך יקראים לזה? — שאלתי אותה.

אני עושה משהו שגור לא קוראים לה עוד לא מצאתי לו שם. בהזמנות קראתי לן אמנות שלי, תיאטרון ויוואלי, אבל זה לא טוב. אולי תיאטרון-מצד-דיומי. יכול לן היות עדיין קשה לנסח בדיוק מה אני עושה, התחלתי לכתוב לעצמי כמה דברים על לחש מקורות אפשריים בספרים. מצאתי קשרים עם השחקן הקדוש של גרוטובסקי, קי עם הניכור של ברכט, עם תיאטרון ה-קאבוקי, ובכל-זאת, התוצאה שונה מכולם.

יש לך טכניקה כתוב לפני ההופעה? — זה לא בדיוק טכניקה. הן Score רצף של תנועות מצבים ודימויים המתפתחות בשטח. לכן נוסף המון אילתור בהתאם למת-שאי מקבלת את מרגישה מהקהל תוך כדי המופע. המופע שאת היית בו היה ארוך (כחצי שעה) כי הרגשתי שלא מספיק לכם, יש מופעים קצרים יותר.

עדינה בראון בעת הופעה

איך נראה Score? מה כתוב בו? אני יכולה לנסות לשחזר אחד לפי מופע ששיתפתי אתמול בגלריה. זה מתחיל מנחור, נים של המקום, של הקירות, הצבע, הפרסי-קסטיבה, כמות אנשים משוערת, תאורה, גלריה, מיספר קטן של אנשים, הרבה אור, אובייקטים קטנים על קירות שלא סוגרים — אני מתחילה.

עדינה, את תהיי בקיר הצדדי שממול ה-כניסה, מסביב לפינה, עם הפנים לפינה. התהייתויות היא מתחילת לאפס. אני צודת. לא בפוקוס (מעניין שדווקא המינוס הוא עושה הכי הרבה פוקוס). תקומי וכולם ישי-מו לכ שאת קמה. זה יהיה אטלי, את מוכי-רת. הקהל מתחיל אליך בצורה ערה. היא מתחילה, קחי אותם איתך! אם אסתכל אליהם הם יכולים להיבהל! לא להסתכל. להראות להם את הנכ, כשהגוף יבטא מצב של מתח. אני רוצה שירגישו שאני מודעת לכן שהם מאחורי, ושיתחילו להגיד את המצב שהם נמצאים בו: תיאטרון בלי במה, ובלי דוקורים. הקהל לא יודע מה העמדה שלו לגבי הסיטואציה, והוא צריך לשפוט במשך זמן-זמן.

עצמי, זה קשה. אני יודע, אני אסכן, אנדיר, אצור התייחסות פיסולית-חללית בידים, משהו אסתטי, התחלה, קשר גיטראלי מב-הינה אנושית, אבל בגלל שעומדת כאן בחור-רה יחידה מול קהל מתחילות השאלות, אפילו קצת ריכוזים. איך היא נראית? שר-מוטים, ראשונים — מסיק Score — את תעסדי עם הפנים לכניסה ותהיי באמ-צב בין שני הקירות, תלכי לכניסה תצאי החוצה, תיכנסי, תתארי את הכניסה, כאן יתחיל הבלבול. אנשים ישאלו את עצמם אם הכניסה היא פינה, או סמלית. אני אהיה מודעת לבעיות שלכם וכאן יתחיל ה-עושה הכי הרבה פוקוס. תקומי וכולם ישי-מו לכ שאת קמה. זה יהיה אטלי, את מוכי-רת. הקהל מתחיל אליך בצורה ערה. היא מתחילה, קחי אותם איתך! אם אסתכל אליהם הם יכולים להיבהל! לא להסתכל. להראות להם את הנכ, כשהגוף יבטא מצב של מתח. אני רוצה שירגישו שאני מודעת לכן שהם מאחורי, ושיתחילו להגיד את המצב שהם נמצאים בו: תיאטרון בלי במה, ובלי דוקורים. הקהל לא יודע מה העמדה שלו לגבי הסיטואציה, והוא צריך לשפוט במשך זמן-זמן.

לצחוק עצמי. זה חלק מהניסוי, שהוא בסיס בעבודה. אנשים אומרים לי: את עושה דינאמיקה קבוצתית? זה לא זה! בגלל הניכור, אני לא נותנת לכם להזדהות עד הסוף. הקליפות מוכירות לכם שאני משחקת, שאני מנסה להעביר משהו. אווירה ומערכת ערכים, כי שאני בוכה, אני נמצאת את זה פחות. מאפשרת לך להזדהות עם הבכי וגם לומר הנק. בחורה משחקת בכי, לפעמים אני צוחקת צוחק שאומר, נו, באמת, זה מיותר, מה שששית.

נראה כאילו הנקסט דאטיי שלך הוא יהיה עם הבמה וההיפוך. אני מכירה את הקהל של היום, למצולת את זה. אני מנסה את הנש האירמוני ליהידים, גם כמחנה פינה, בתוך חלל ה-גלריה, ויש לזה השלכות על גישה הכללית, על שיפוט, כי מיבנה טכניים יוצר גישה. היום אני יא יכולה להביא לקהר-זים בתוך אמינות קדושות של מיתוגיות כמו בתיאטרון דר. היום הצופים הם יותר אישיים ביחס לכיולוגיה, האקטנה היא קונבנציה אינטלקטואלית ולא אמוצינאית. לית, אני מציגה את אשורות הניכור כאפ-שרות לברור לאינטלקט. אני שומרת על מתח של החלטות, מציגה לימוים פהר-חיס, נראה לי בלה אשורי לבוא היום אל צופה בסיטואציה מיתית לאראיתית כסמל ל-אמת אנושית יסודית, זה קצת פישט את הרגל, איבד את ההדות שלו בגלל ה-לא-בית" של הקהל בגלל האינדווידואליות שלו. כדי שהצופה שלו יתעורר לאינו מעור-רבות, אני צריכה להתחיל על מישור שוות איתו, ההתחלה היא גיטראלית, התחלה של כלום.

לכן גם ההופעה הבאה תאסירה, חי-בדים הוא תחפשיים? אני לא פריסה ביריגים, לכל היותר אני רקדנית גרועה, ואני גם רוצה שזה יעבור ילקהל. יש הנהגה מסוימת בעד ההופעות האישיות, כדי שלא יתעורר הצד הסקסי. ש-אני לא מחפשת איתו, זו סכנה. בחורה צעיר-רה ווחלת על הריצפה, מתנגלת על הריצ-פה ועושה כל מיני תנועות סיכוליות להצי-לות אסוציאציות לא רצויות לי. בדרך כלל אני מצליחה לעורר כבוד, אני מופיעה ב-חצאת רחבה ופשוטה, ובחלוצה נוחה, שום דבר מיותר, לא תחפוש, לא איפור, אשור-המשך בעמוד 21)

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

מרכז למחקר ופיתוח
מרכז למחקר ופיתוח
מרכז למחקר ופיתוח

Public Art and Early Media Archive

ורוצה שירגישו בזה. אולי זו ריאקציה שלי
לאמנות של היום. אם יגידו: "יה, כמה
עבודה היא השקיעה בזה, לא הדביקה שני
דברים על הקיר ועשתה מניפסט", אני אש"
מח. אני סחוטת אחרי כל מופע וכנראה מ"
כאן בא יחס הכבוד של הקהל.

— את רואה את המופע מורחב — להי
קת"שחקנים החוזרת על הצגה מספר רב
של פעמים, כמו בתיאטרון?
הכל בנוי על זה שאני לבדי ועם הקהל.
הטכסט מבוסס על זה. אם נהיה שניים בי
הופעה יתרחשו דברים בין שנינו ואני צרי
כה את היחידות. אף פעם לא חזרתי על מו"
פע, שלא לדבר על זה שהופעה בגלריה
היא אחרת מאשר במועדון. בגלריה אני יור
דעת שאני מחכה לקהל פאסיבי שבא לראות
תמונות, ואז אני בונה מערך צורני מופ"
שט שלם. במועדון אני מוכנה לשיתוף של
הקהל. אני בונה מעטפה לסיטואציה פיזית
קיימת. עכשיו אני "זוללת דימויים", מנסה,
בודקת. ובכלל, מי רוצה לעשות אותו ציור
עוד פעם?

שרה ברייטברג

(המשך מעמוד 7)

לומר שאני עושה underplay בחור
שחקן ו-overplay בחור "מענטש".

— השארה הבילתי נמנעת איד הנעת מ"
ציור למופע תיאטרוני?

ציירתי יפה, אבל ריק. ציירתי אבסטר"
קט. אפשר לומר שהאבא והאמא שלי היה
האבסטרקט, אבל אני כבר נולדתי אחרי כל
זה. תפשתי איך עושים את זה ולא הרגש"
תי. זה היה יפה — וריק. ניסיתי גם לצייר
פיגורטיבי: נשים, סמלים וכל זה ופתי
אות תפשתי שאני יכולה לעשות את זה
בפעם, לפניכם וגם להיות בטוחה שזה עו"
בר, ואם לא יעבור אאלתר ואנסה בדרך
אחרת. כמובן שיש קשר לתקופה. כיום בי
אמנות הפלאסטית יש אמנים מופיעים. אלא
שאני לא מרגישה קירבה אליהם בגישה,
ויש כמובן ה"דאדא", ומול זה אני, האופי
שלי. אני רוצה לראות אותך. לא רוצה בי
טלפון. לא רוצה להתמוזמז לבד בחדר עם
עפרון. מה יותר אמיתי, פרימיטיבי מבן
אדם שעומד מולך ואומר משהו בגופו על
מצבים קלאסיים אנושיים. אני נותנת הרבה